

18-и пех. Етърски полкъ получи заповѣдъ да се снесе отъ позицията, и да трѣгне за Брѣзникъ въ 19 часа на 25-и юний. Следъ като получи тази заповѣдъ, командирѣтъ на полка направи своитѣ разпореждания и отправи Нестроевата рота отъ Милославци по шосето за гр. Брѣзникъ. При Полка бѣха оставени само патроннитѣ и язовитѣ коне и две линейки.

Въ 21 часа дружинитѣ незабелязано напустнаха позициитѣ си, и къмъ 2 часа следъ полунощъ се събраха при 2/18-а дружина, на поляната южно отъ Дъсченъ Кладенецъ. За прикриване оттеглянето бѣ оставена на в. Църни Върхъ една рота отъ 46-и полкъ (14-а рота на подпоручикъ Велизаровъ). Върха Щърби Камъкъ бѣ заетъ отъ войницитѣ на околнитѣ гранични постове. Съгласно заповѣдта на бригадниятъ командиръ, 18-и пех. полкъ трѣгна на 26-и юний въ 2 часа и 30 минути отъ Дъсченъ Кладенецъ по шосето презъ гр. Трънъ за Брѣзникъ. Тѣй като за целта на това движение никой не знаеше нищо, голѣмо недоумение обхвана въ този моментъ и войници, и офицери. Всѣки се питаше защо е това отстъпление, и по своему си намираше отговоръ. Тягостно чувство и съмнение, че тукъ се крие нѣкой голѣмъ неуспѣхъ, започна да обвземе всички. Мжката се усили още повече, когато по пѣтя си Полкѣтъ настигна керванитѣ на трѣнското население, което, подъ страха отъ неприятелско нашествие, напускаше роднитѣ си мѣста.

Все пакъ, обаче, Етърци не изпаднаха въ униние — тѣ скоро се ободриха, и, съ вѣра въ своето орѣжие, продължиха неизвестния си пѣтъ. Вечерята Полкѣтъ стигна и заночува на бивакъ при воденицитѣ югозападно отъ с. Конско. На следния день — 27-и юний — той продължи похода си къмъ Радомиръ, отмина този градъ, и вечерята се спрѣ на бивакъ при близкото село Върба. На гара Батановци този день догониха Полка, и се присѣдиниха къмъ него отпускаритѣ по случай земетресението въ Търновско — 51 офицера и 2419 войника, подъ командата на майоръ Чолаковъ.

Рано сутринята на 28-и юний Полкѣтъ продължи пѣтуването къмъ Коньово, и едва сега, на голѣмата почивка при Стара Падалица, се узна, че сърби сж преминали Границата, и стигнали до Босилеградъ, съ което се заплашвала ж.-п. линия София—Кюстендилъ. Поради тази възможность, командирѣтъ на бригадата веднага взе необходимитѣ мѣрки: части отъ 46-и полкъ бѣха изпратени на гара Земенъ, а 8/18-а рота — на гара Рѣждавица. Следъ това 18-и пех. полкъ (Бригадата) продължи движението и въ 20 часа стигна и ношува на бивакъ при с. Коньово, а рано сутринята на 29-и юний отново трѣгна на пѣтъ (заедно съ придаденото къмъ него тукъ Отдѣление отъ 1-и скоростреленъ артилерийски полкъ). Презъ Кюстендилъ Полкѣтъ стигна по пладне въ с. Соголяно¹⁾, дето се спрѣ на бивакъ, подъ охраната на 4/18-а дружина.

¹⁾ Отъ с. Соголяно се узнаха нѣкои подробности по сръбското нападение при Босилеградъ, и, на първо мѣсто, че тамъ били пленени и звѣрски убити командирѣтъ на 6-и коненъ полкъ, полковникъ Иларионъ Таневъ, нѣколко други офицери, щабъ-трѣбачѣтъ на полка и др. Вестята за това злодеяние възбуди въ редовѣтъ на всички части страшно негодувание срещу сърбитѣ.